

Pondelok 3. pôstneho týždňa

Lk 4,24-30

Ježiš napomína ako priateľ
Povzbudiť k zmene života podľa Ježišovho príkladu¹

Po rozhovore s priateľom nikdy nezabudnem poďakovať za rozhovor. Nech sa už týkal čohokoľvek; či už to bolo napomínanie, povzbudzovanie alebo len také nezáväzné rozprávanie, vždy to bolo krásne, hovoriť s človekom, ktorému na nás záleží. Ak ma upozorní, nemôžem sa hnevať, lebo mu na mne záleží, ak povzbudí, poteším sa o to viac, lebo mu na mne záleží a ak pochváli, nespýšniem, lebo jemu na mne záleží a pýcha by mi vzala priateľa.

Aj Ježiš prišiel do Nazareta a hovoril ľudu v synagóge. Karhal ich. Ale karhal ich ako priateľ: „***Keď to počuli, všetkých v synagóge zachvátil hnev***“ (Lk 4,28). Hnev nesie so sebou ďalšie nebezpečné reakcie nahnevaného človeka – vyhнали ho, chceli ho zhodiť z vrchu, chceli ho zabiť.

Zamyslíme sa nad príčinou hnevu. Ježiš učí ľud v Nazarete. Nechce však konať žiadne zázraky, chce len učiť slovami. Chce ich napomínať, ako ich priateľ. To ale hnevá poslucháčov so slabou vierou. Ježiš navyše ide ešte ďalej vo svojom priateľskom napomínaní. Odkazmi na Eliáša a Elizea naznačuje židom, že Bohom zasľúbená spása bude vzatá izraelskému ľudu a bude daná pohanom. Naznačuje, že situácia je vážna a ľud sa musí zmeniť. To privádzalo poslucháčov do zúrivosti, takže fanaticky chcú Ježiša bez riadneho súdu zvrhnúť do priepasti.²

Židia konali v afekte. Jednoducho sa im nepáčilo, keď niekto vystupoval voči nim a ako najšťastnejšie riešenie videli zabitie. To sa im však nepodarilo. Ešte nemali srdcia dostatočne tvrdé na to, aby ho zabili. Ježiš však, ako vieme, bol zabitý. Kým? Tými, čo mali tvrdé srdcia. Nič nám to nepripomína? Nezabíjame aj my Ježiša tvrdosťou a neláskou v našich srdciach? Pán Ježiš učí: „***Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili***“ (Mt 25,40). Uvedomme si fakt, že našim nezáujmom o blížneho, nespravodlivosťou voči iným, našim prílišným pachtením sa za bohatstvom a ľahkým životom, ktorý bude ľahký len na pohľad, aj my zabíjame Ježiša. Prestaňme už; začnime mať úprimný záujem o druhých, buďme vždy spravodliví, nepachtíme za každú cenu po bohatstve a akosi ľahkom živote. Vážme si Ježiša, nech je vzácny v našich srdciach. Práve teraz je ten čas; čas roztrhnutia našich srdcí, čas obetovania sa pre blížnych, čas pripodobnenia sa Ježišovi, čas precvičovania našich duší, čas počúvania priateľa Ježiša.

O tom, ako si precvičiť svoju dušu hovorí aj tento príbeh: „Jeden muž si dal opraviť hrable. Keď chcel platiť, majiteľ obchodu povedal: „Je to zadarmo. Som rád, že som to pre vás mohol urobiť.“ Zákazník to nechcel prijať a nástojil aspoň na minimálnej úhrade. Vlastník však

¹ Porov.: MAJCHER, P.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004:

² Porov.: MÜLLER, P.-G.: *Evangelium sv. Lukáše*. Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 1998, s. 54.

stále odmietal prijať peniaze. Nakoniec stratil trpezlivosť a vykrikol: Prečo nedovolíte človeku urobiť niečo dobré a umožniť mu obohatiť sa na duši?³

Učme sa robiť dobro a tak isto učme sa prijímať dobro. Precvičujme si svoje duše a vnášajme do nášho sveta lásku, vnášajme do neho Krista. Nech Ježiš je pre nás ten prorok, Ktorý je vzácny vo svojej – v našej vlasti.

Amen.

³ *Chlieb náš každodenný*. Lučenec : Intenational Needs Slovakia, 2003, s. 181.
